

Dosarul nr. 2ra-861/2022
2-17212061-01-2ra-15062022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani (D. Dulghieru)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (V. Sîrbu, V. Mihaila, Iu. Cotruță)

Î N C H E I E R E

14 septembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecători

Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de Compania de Asigurări
„Klassika Asigurări” Societate pe Acțiuni,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu
Răspundere Limitată „Aluminiu Grup” împotriva Companiei de Asigurări „Klassika
Asigurări” Societate pe Acțiuni, intervenient accesoriu Sîrghi Ștefan cu privire la
încasarea despăgubirii de asigurare,

împotriva deciziei din 23 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 18 iulie 2017, SRL „Aluminiu Grup” a depus cerere de chemare în judecată
împotriva CA „Klassika Asigurări” SA, intervenient accesoriu Sîrghi Ștefan, cu
privire la încasarea despăgubirii de asigurare pentru prejudiciul material neacoperit
în mărime de 154 746,43 de lei, cât și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la 25.07.2016, ora 19:10, pe
traseul M-2 Chișinău – Soroca, km 23+350 m, a avut loc accidentul rutier cu
implicarea automobilului „Xxxx” Xxxx, cu numărul de înmatriculare XXXX, care
aparține cu drept de proprietate reclamantului, condus de către angajatul societății
Cvașnițchi Igor și autocamionului „Xxxx” xxxx, cu numărul de înmatriculare
XXXX, condus de către Sîrghi Ștefan, care potrivit procesului-verbal cu privire la
contravenție seria MAI nr. 03391819 din 25.07.2016, a fost recunoscut vinovat de
producerea accidentului.

A menționat că, autocamionul condus de către Sîrghi Ștefan la momentul
producerii accidentului a fost asigurat de CA „Klassika Asigurări” SA, care prin
intermediul SRL „Exauto Plus” a evaluat prejudiciul material provocat
automobilului „Xxxx” Xxxx, cu numărul de înmatriculare XXXX, la prețul de 845
253,57 de lei.

A susținut că, SRL „Aluminiu Grup”, nefiind de acord cu valoarea pagubei
stabilită de către compania vizată, a efectuat diagnosticarea tehnică a automobilului

la reprezentantul autorizat al mărcii „Xxxx”, SRL „Grand Premium” care a evaluat pagubele în valoare de 1 269 985 de lei.

Concomitent, SRL „Sangrila Grup” a evaluat prejudiciul cauzat la valoarea de 1 535 065 de lei, iar Centrul Național de Expertize Judiciare a stabilit valoarea prejudiciului real cauzat în mărime de 1 244 970 de lei.

A specificat reclamantul că, a suportat cheltuieli de reparație a automobilului în mărime de 1 194 757 de lei și drept urmare, în condițiile în care pârâtul CA „Klassika Asigurări” SA i-a acordat despăgubirea de asigurare doar în mărime de 845 253,57 de lei, aceasta este ținută să achite și valoarea prejudiciului material rămas neacoperit în mărime de 154 746,43 de lei.

Prin hotărârea din 13 noiembrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani, a fost admisă integral cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Aluminiu Grup” împotriva Companiei de Asigurări „Klassika Asigurări” Societate pe Acțiuni, intervenient accesoriu Sîrghi Ștefan, cu privire la încasarea despăgubirii de asigurare.

S-a încasat din contul CA „Klassika Asigurări” SA, în beneficiul SRL „Aluminiu Grup”, despăgubirea de asigurare în mărime de 154 746,43 de lei cheltuielile de plata taxei de stat în mărime de 4 642,68 de lei și cheltuieli poștale în mărime de 9,75 de lei.

Prin decizia din 23 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins cererea de apel depusă de avocatul Rusu Eugeniu în interesele CA „Klassika Asigurări” SA și s-a menținut hotărârea din 13 noiembrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani.

Pentru a decide astfel instanța de apel a reținut că, instanța de fond a dat apreciere corectă raportului juridic stabilit între părți, a constatat și a elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, concluziile instanței de fond expuse în hotărâre fiind în corespundere cu probele administrate, corect fiind aplicate și normele de drept material.

Instanța de apel a relevat că cauzei îi sunt aplicabile prevederile Legii cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule nr. 414-XVI din 22.12.2006, în vigoare la data încheierii contractului de asigurare obligatorie între SRL „Aluminiu Grup” și CA „Klassika Asigurări” SA.

A reținut că, reieșind din considerentul că la momentul producerii accidentului, automobilul deteriorat avea vechime de exploatare până la 3 ani, fapt confirmat prin certificatul de înmatriculare nr. 57001717 (f.d.77, vol. I) și un parcurs de până la 100000 km, fapt confirmat prin înscrierile de rigoare din actul nr. VSM007203 eliberat de SRL „Grand Premium” (f.d. 145, vol. I), instanța de fond, ținând cont de prevederile art. 23 alin. (11) lit. (a) al Legii nr. 414 din 22.12.2006, întemeiat a încasat din contul CA „Klassika Asigurări” SA, în beneficiul SRL „Aluminiu Grup”, despăgubirea de asigurare în mărime de 154 746,43 de lei, ceia ce constituie diferența dintre costul de 1 043 970 de lei stabilit prin raportul de expertiză și mărimea despăgubirii achitată de către pârât.

La 24 mai 2022, CA „Klassika Asigurări” SA a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond cu respingerea cererii de chemare în judecată.

În motivarea recursului a manifestat dezacordul cu hotărârile instanțelor de judecată, a redat motivele indicate în cererea de apel și a menționat că, instanța de

apel a aplicat eronat prevederile art. 23 alin. (9) lit. a) din Legea nr. 414 din 22.12.2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule or, reclamantul a refuzat reparația autovehiculului la unitatea de specialitate cu plata despăgubirii pe contul respectivei unități.

A susținut că instanța de apel urma să aplice prevederile art. 23 alin. (11) al Legii nr. 414 din 22.12.2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, indiferent de vechimea de exploatare a autovehiculului și parcursul acestuia, în cazul în care despăgubirea de asigurare se solicită în numerar sau prin virament în contul bancar al persoanei păgubite, cuantumul despăgubirii de asigurare se stabilește luând în calcul preturile medii practicate de minimum trei unități de specialitate acceptate de părți pentru manopara și pentru materialele aferente reparației sau înlocuirii părților componente și pieselor avariate, precum și pentru părți componente și piese noi fabricate în bază de licență sau originale foste în folosință care corespund cerințelor tehnice și de securitate rutieră, criteriu care a fost luat în calcul la calcularea prejudiciului real cauzat conform Raportului de expertiză judiciară nr. 1125-1127 din 11.06.2019, unde a fost menționat că costul estimativ al reparației constituie 928 696 de lei. Astfel a fost de acord cu valoarea pagubei de 928 696 de lei calculată în raportul de expertiză, iar instanța de apel nu a motivat de ce a ales suma de 1 043 970 de lei.

La 15 iunie 2022, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimaților copia cererii de recurs depusă de CA „Klassika Asigurări” SA cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f.d. 163, vol. II).

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 23 decembrie 2021.

La data de 21 februarie 2022 a fost expediată în adresa participanților la proces decizia motivată (f.d. 139, 140, vol. II), însă date privind recepționarea acesteia la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 24 mai 2022, astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul împotriva deciziei instanței de apel în termenul stabilit de lege.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei contestate or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de CA „Klassika Asigurări” SA, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Compania de Asigurări „Klassika Asigurări” Societate pe Acțiuni.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

judecători

Mariana Pitic

Victor Burduh